

Кога да тръгнеш по пътъ жельзентъ
Далечъ да идешъ-здраве да тръсишъ
Азъ още помнижъ твой-тъ въздышкы,
Тежкы печалны, като прѣдгробны!

Сякашъ да бѣше жива-раздѣла,
Гаче ли нѣщо намъ ѣжъ прѣдсказа
Гаче безъ да щешъ нѣкаква жалость,
Печаль дълбока и неутѣшна,
Бѣ на лице ти изображена:
Тѣй ты ны ѣзгледа—та послѣ тръгнѣ.

Другари вѣрны, до часъ послѣдній,
Бѣхъ са сбрали да та проваждатъ:
Единъ-прѣдъ-другы та пригъртахъ
Весело здраве ти пожелахъ!
Тѣ са възвихъ, нѣ азъ сыгледахъ
Кога изъ очи сълзы ронихъ . . .

Минѣ са зима, дойде и Пролѣтъ
Азъ се погледвамъ и са надѣжъ:
Книгъ не пишешъ, не са убаждашъ,
По това мысляхъ скоро да дойдешъ.
Нѣ що да чуѣжъ, що да ми кажѣтъ:
„Умрѣлъ Катрановъ, умрѣлъ горкый-тъ!“

Каква загуба и каква жалость:
Каквы надежды и благы мысли,
Са изгубихъ и са затрихъ!
Още пожално, кога помыслихъ,
Че онъ поминѣ въ млада години,
Въ возрастъ любезенъ, плененъ отъ силѣ!
